

18 OP 21 : GESLAAGD MET GROTE ONDERSCHEIDING !

Wandelend Paal heeft binnen het wereldje van de langeafstandswandelaars een lange traditie. Al van bij het begin van de club namen de toenmalige stichters en nogal wat van de prille leden deel aan wandeltochten over langere afstanden. 45 jaar geleden was dit nog niet te vergelijken met nu. “Marsen” werden toen in groep afgelegd, met een vaandeldrager voorop. De oorsprong hiervan vinden we in de wieg van de wandelsport : bij onze Noorderburen dus. Daar zijn sommige mega-organisaties, zoals de Vierdaagse van Nijmegen, al toe aan hun eeuwfeest. Hier bij ons startte het “georganiseerd wandelen” zo’n vijftig jaar geleden. En ja, van begin af aan wist Wandelend Paal zich een plaatsje te veroveren binnen het leger van de langeafstanders. Eén van die legendarische pioniers, Yvan Bemelmans, is tot op vandaag nog een veel geziene gast op de ultra-tochten. Begin dit jaar wandelde hij in het Nederlandse Den Bosch de “Bossche 100”. Later voegde hij daar nog de Schaffense Gildentocht (100 km) aan toe. Andere figuren die hun stempel op het Paalse “veelstappersverleden” drukten, wisselden ondertussen het tijdelijke voor het eeuwige. Zo was er Walter Wuyts, de eerste wandelaar van onze club die er in slaagde om de kaap van de 100 000 km te ronden. Walter was een wandelmachine en nam zowat aan álle lange afstanden deel die er in ons land werden georganiseerd. Het was ook Walter, een nonkel van Magda, die het wandelen ten huize Broos heeft binnengebracht. Mede door hem leerde ik het wandelen kennen en al vrij snel loodste hij me ook binnen in het wereldje van de “grote cilinders”. Ondanks een periode van laagconjunctuur, zeker wat het aantal deelnemers aan de Dodentocht betreft – tot nader order nog steeds de graatmeter om aan te geven hoe sterk je club staat binnen het langeafstandswandelen – bleef het vuur steeds smeulen. De laatste jaren ging de vlam dan weer wat opflakkeren en mede door het aanhoudend promoten en het zelf ook blijven inrichten van de grotere afstanden (op ál onze weekendtochten kan je 42 km of meer wandelen), ging het aantal adepten voor “het ietsje meer” weer groeien. We zijn niet weinig trots wanneer blijkt dat we bij een busuitstap merken dat meer dan de helft van onze wandelaars tijdens zo’n clubuitstap rond de 30 km stapt. En tijdens de Vierdaagse van het Heuvelland, een zware 4 x 42 km in het Zuid-Limburgse bergland (NL) wisten vijf van onze leden de finish te halen.

De Dodentocht dit jaar dan ... Het objectief van onze club is nu reeds een aantal jaren om met 20 clubleden aan de start te staan van Vlaanderens meest tot de verbeelding sprekende ultratocht en bij uitbreiding de meest bekende 100 km-tocht ter wereld. Dit jaar leek het te gaan lukken. De certitudes van ieder jaar schreven zich al vroeg in – sommige maken er een sport van om een zo laag mogelijke inschrijvingsnummer te bekomen en laten van Oud op Nieuw even het feestgedruis voor wat het is om zich via de computer in te schrijven voor de volgende Dodentocht – terwijl anderen wachten tot het allerlaatste moment. Uiteindelijk bleken er binnen onze club eenentwintig inschrijvingen te zijn.

Eenentwintig WP’ers dus die op 14 augustus met argusogen het weerbericht volgden. De zomer van 2015 was er immers eentje van lange, droge en vooral hete periodes. Zelden haalden we in ons land meer tropische dagen (wanneer de temperatuur boven de 30° stijgt) dan dit jaar. Ook in de dagen voor “Bornem” swingden de temperaturen weer de pan uit. Overdag was het zwoel en drukkend en ’s nachts zakte de thermometer nauwelijks onder de

20°. Niet ideaal voor een goeie nachtrust dus. En laat dat nu net zijn wat een DoTo'er nodig heeft tijdens de dagen vóór de Dodentocht. Gelukkig maakten enkele knallende onweders een einde aan die hete periode en zorgde de daarmee gepaard gaande zware regenval ervoor dat het land weer wat vocht binnen kreeg. Met de voorspelde temperaturen van iets boven de twintig graden overdag en een 15 tot 17° 's nachts zag het er goed uit. Alleen gaven de weersvoorspellers van dienst aan dat er 's nachts wel wat regen zou kunnen gaan vallen.

De vorige jaren sprak het merendeel van de Paalse 100 m-stappers af in het station van Diest om van daaruit gezamenlijk naar Bornem te sporen. De NMBS gooide dit jaar echter roet in het eten. Net in augustus zouden zij de spoorstaven tussen Puurs en Bornem gaan vervangen, wat maakte dat er geen treinverkeer mogelijk was tussen beide stations. Vervangbussen van De Lijn zouden de reizigers op hun bestemming brengen. Nogal wat wandelaars vonden dit maar niets en zagen de bui al hangen : te veel volk op de trein en te weinig plaats op de bus, wachten op een volgende bus, zenuwen ... Dan maar liever met de eigen auto. Diegenen die wél de trein namen, merkten dat het, vooral dan vanaf Leuven, beduidend minder druk was. Zat vorig jaar de trein vanuit Leuven richting Sint Niklaas nog afgeladen vol met Bornem-stappers, dan was er nu amper sprake van wat gezellige drukte. De capaciteit (zit- en staanplaatsen samen) van de gelede bus van De Lijn in Puurs bleek ruimschoots voldoende. Vermits deze lijnbus wel voorbij de nadarhekken mocht die het centrum van Bornem hermetisch afsluiten voor inkomend verkeer, waren we dan ook keurig op tijd (18.25 uur) aan het station van Bornem.

In kolonne gaat het dan richting centrum. De geur van hotdogs en friet kringelt de Bornem-fanaten rond de kop. Sportief als ze zijn draaien ze het hoofd ostentatief weg van deze caloriebommen. Door de luidsprekers horen we dat er alweer meer dan 11 000 inschrijvingen zijn. Dat aantal zal nog verhogen, want nogal wat late beslissers schrijven pas op de dag zelf in. Net voor het marktplein van Bornem gaat het linksaf, richting sporthal. Daar check je de bagage in. Een sticker op je deelnemerskaart die je rond de nek draagt geeft aan welke nummer je tas kreeg. Straks in Steenhuffel, bij "De Palm", weet een medewerker dan waar hij je tas kan vinden. Nog even wat ballast achterlaten in één van de vele ToiToi's en dan naar de eigenlijke startplek. Die verhuisde dit jaar van het centrum van Bornem naar het plein en de ruime omgeving ervan in de buurt van het klooster. Het is nog maar kwart over zeven. Nog één uur en drie kwartier wachten. Zittend op de grond. Gelukkig is het weer goed. Een eindeloos lange rij van hoge benen schuifelt voor onze neus door. Allemaal stappers die op zoek zijn naar een plekje dicht bij de eigenlijke startlijn. Hopend om alzo straks toch enkele minuten eerder binnen te zijn. Wij houden het rustig, eten nog wat en zoeken tussen de massa naar nog meer Paalse deelnemers. Om kwart over acht is het alsof de Mexican Wave wordt ingezet. Iemand vooraan wil dan de spieren wat rekken, staat op en ziet dan dat iedereen net hetzelfde gaat doen. Een golf van opwindning rolt over de massa wachtenden heen en als een tsunami rukt iedereen zo'n dertig meter naar voren. Wie dit niet ziet aankomen en nog gauw de schoenen moet aangorden, wordt overspoeld door de massa. Enkele ogenblikken later keert de rust terug. Nog drie kwartier wachten. Rechtstaand nu. Zo merken we dat op een goeie tien meter van ons af het duo Raymond/Marcel staat. We steken de duim op naar mekaar en roepen elkaar "succes !" toe. De letters van dit woord dwarrelen uit mekaar tussen het geroezemoes van de meute wachtenden.

Tien voor negen. Het wordt stil op het kloosterplein. De speaker met dienst kondigt aan dat de aandacht gevraagd wordt voor de scoutsgroep van Bornem – de Givers – die vandaag in groep zal deelnemen. In mei verloren zij Imran, tijdens een spel in het Bornemse recreatiedomein Breeven. Het was warm toen en de Givers besloten om even verkoeling te zoeken in het water van de zwembijver. Consternatie alom toen bleek dan Imran niet meer

boven kwam na een duik. Zeventien jaar pas. Imran was reeds ingeschreven voor zijn eerste Dodentocht. Zijn plaats zou worden ingenomen door de overige Givers. Zij zouden een nacht en een dag lang stappen ter ere van hun vriend. En daarvoor vroeg de microman ons om een minuut stilte. Nooit was stilte zo oorverdovend als dáár, op het plein voor het klooster van Bornem.

Negen keer klokt de toren van de abdijkerk. Hekken worden opzij geschoven. De stoet trekt zich op gang. Schuifelend. Voetje voor voetje. “Sorry ...”, als je op iemands teen blijkt te staan. Mensen die uit de ramen hangen op de eerste verdieping en iedereen succes toeroepen. Stilaan komt er vaart in. Als een pletwals rolt de mensenmassa door het centrum van Bornem. Eens we de Scheldedijk bereikt hebben kan de 46ste Dodentocht pas echt beginnen. 100 km stappen in 24 uur. Voor 21 WP’ers kan dan ook hun avontuur eindelijk beginnen. De nacht was zacht en het regende heel even. Niets echter om zich zorgen over te maken. Zaterdag in de namiddag ging het weer regenen, maar ook dat kon de stappers niet echt deren. En hoe is het onze Paalse deelnemers vergaan ?

Drie van hen haalden helaas niet het einde. Theo Spreuwers uit Heusden-Zolder voelde de schouders verkrampen en kon toch nog Steenhuffel bereiken. Daar was de pijn echter zo fel geworden, dat Theo de bezemwagen opzocht. Wim Broos, jongste zoon van, kon met zijn lange benen (met daarin al twee geslaagde Dodentochten) het tempo van pa en broer aan tot in Breendonk. Daar brak de veer echter. Hij voelde dat er te veel kruit was verschoten in de rush van de eerste 25/30 km. Ook bij hem speelden de schouders flink op. Een massage zou hem goed doen, doch met de wetenschap dat er na de Palm nog bijna 50 km moest worden gewandeld, besliste hij de twee overige Broos’en alleen verder te laten gaan. Peter Sannen, die de voorbije vijf jaar telkens zijn Dodentocht met succes beëindigde, zag zijn poging van dit jaar eindigen in Buggenhout, na goed 64 km. Alle energie bleek hem uit het lichaam te zijn gewandeld. Verder stappen was medisch niet langer verantwoord. We willen deze drie toch een hart onder de riem steken en hopen dat ze er volgend jaar weer bij zullen zijn.

De laureaten dan. Eerst en vooral de nieuwelingen. Dat Lien Rutten als een “specialleke” mag worden aanzien, weten we al langer. Lien is één van de weinige wandelaars die aan de zijde van ma en pa, als klein meisje, de wandelwereld binnen stapte. Lien groeide op... en bleef wandelen. Ze leerde Kevin kennen, een voetballer. Ze tuneerde Kevin om tot... een wandelaar. En samen wandelden ze verder. Samen kochten ze een hond, ons Roxy. En ook

die moest/mocht mee op wandel. Het stond dan ook in de sterren geschreven dat Lien ooit de “100” zou gaan doen. En kijk, dit jaar voelde ze dat ze er mentaal en fysiek klaar voor was. Fier als een pauw wandelde ze, aan de zijde van haar Kevin, om iets voor zes over de eindmeet van haar eerste Dodentocht. Eindeloos veel respect, Lien ! En Kevin natuurlijk !

Nog twee eerstelingen zijn Sylvia Poelmans en Stef Vochten. “Als ons Fien dat kan, dan moet ik dat ook

kunnen”, zo redeneerde Sylvia. Samen met Stef begonnen ze aan een stelselmatige opbouw en toen ze in april met succes deelnamen aan de Kennedy-Mars te Sittard (80 km) wisten ze dat ze er klaar voor waren. Zonder al te veel problemen bolden ook zij, zij aan zij, na net geen 20 uur, over de finish.

Dé verrassing van deze editie is wel Jolan Dupont. Ooit, in een ver verleden, werden zoon en moeder uit het verre Heist-Op-Den-Berg lid van onze club. De banden verslapten wel even, zeker toen Jolan zijn studies geneeskunde ging aanvagen. Met zijn zesde jaar bijna achter de rug, besliste Jolan om ook dit jaar weer deel te nemen aan de Dodentocht. Tot zes uur in de namiddag moest hij echter nog stage lopen in het UZ Gasthuisberg. Rap-rap omkleden, snelle hap en dan naar Bornem. En ook daar moest alles blijkbaar rap-rap gebeuren. Jolan, die bij zijn vorige pogingen steeds keurig binnen tijd eindigde, maar zonder al te veel reserve, kwam deze keer al om 15.25 uur over de lijn. “Ik denk dat ik aan de Epo van één van mijn patiënten gezeten heb...”, grapt hij dolgelukkig bij zijn aankomst.

Routiniers Guido Carmans en Ludo Van Elven haalden ook dit jaar probleemloos het einde, net als Richard Camps en Helene Fischer. Eric en Rosette Mertens-Meelberghs wilden na hun geslaagde tocht van vorig jaar er ook dit jaar weer bij zijn. Met een stevige tape op de

dij, in de hoop een pijnlijke heup te vermijden, stapte Rosette, samen met haar Eric ook dit jaar weer Bornem binnen, na 100 km. Gert, Wim en ikzelf, de drie Broos'en, zouden het dit jaar samen gaan doen. Wim moest echter onderweg afhaken, zodat Gert en ik het onder ons tweeën moesten zien te rooien. Sportieve Gert hield er aardig de pas in en samen met zoonlief eindigden we onze tocht om iets voor drie. Voor Gert al de zesde keer, voor mezelf de twintigste. Of een 21ste komt ? Ik heb nog 365 dagen om daarover na te denken...

Net als vorig jaar stapten de drie musketiers, Michel Coosemans, Marcel Sleurs en Raymond Verboven, broederlijk naast mekaar de Boomstraat in. Aanvankelijk maakte Michel deel uit van het Broos-groepje, doch na 20 km pikte hij aan bij zijn kompanen. Net als vorig jaar klokte het trio en erg mooie tijd : kwart voor één. Eindeloos veel respect voor deze heren.

Naam	Aankomst
LEYSSENS Raf	12:38
VERSTAPPEN Wim	12:38
COOSEMANS Michel	12:44
SLEURS Marcel	12:44
VERBOVEN Raymond	12:44
VAN ELVEN Ludo	12:55
BROOS Eddy	14:53
BROOS Gert	14:53
DUPONT Jolan	15:25
CARMANS Guido	15:37
POELMANS Sylvia	16:51
VOCHTEN Stef	16:51
LUYTEN Kevin	16:56
RUTTEN Lien	16:56
FISCHER Helene	17:10
MERTENS Eric	18:09
MEELBERGHS Rosette	18:09
CAMPS Richard	18:49

En dan komt het koningskoppel eraan. Wim Verstappen groeide het afgelopen jaar uit tot één van de meest sportieve wandelaars van onze club. Eerder dit jaar glorieerde hij al tijdens de 100 van Schaffen en de Nacht van Vlaanderen (Torhout – 100 km). Dat hij in Bornem probleemloos het einde zou halen, daar twijfelde dan ook niemand aan. Zijn kompaan, Raf Leyssens, pa van wandelgrage Ilario, trok regelmatig samen met zijn zoon, Wim en Heidi op oefentocht. Dat dit rendeerde bleek tijdens zijn eerste Dodentocht. Samen met Wim kwamen zij om iets over half één binnen. Wat een prachtig resultaat ! Nu nog drie jaar wachten en dan kan Raf samen met zoon Ilario gaan voor een vader-zoon Dodentocht...

Van de 21 Wandelend Paal-leden die zich inschreven voor de Dodentocht van dit jaar, waren er dus 18 die deze Dodentocht succesvol beëindigden. Aan iedereen een dikke, gemeente proficiat en nu ... op naar volgend jaar, naar een volgende Dodentocht !!!

Eddy

Was jij er ook bij ? Stuur ons dan een mailtje en in de volgende Wandelweetjes krijg ook jij een welverdiende eervolle vermelding !

Volgend jaar komt er weer een Dodentocht. Wie weet wil jij er dan ook bij zijn. Zin om deze uitdaging aan te gaan ? Begin dan tijdig met je voorbereiding. Wandel regelmatig en bouw stelselmatig je afstand op. Tracht vanaf februari volgend jaar regelmatig een 30, 42 of 50 km-tocht mee te pikken. Leer zo je lichaam kennen en bouw weerstand op. Weet echter dat je de Dodentocht slechts voor 70 % met je lichaam wandelt – de rest zit tussen je oren !

Meer foto's van onze leden in Bornem zijn te bekijken op www.wandelendpaal.be !